

trekken", zei Leonie, niet schreiend nu, starend over de tafel heen.

„Is hij op reis gegaan?"

„Ja".

Marie stond met kloppend hart en koud in het gezicht. Zij zag hun plan met één slag geheel aan 't wankelen gebracht, de toekomst weer onzeker. Jacques misschien nog dag na dag gebonden aan een slepend ziekbed van zijn vader, en Leo hier die op het laatste oogenblik alles te weten was gekomen. . . . Terwijl zij daar stond dacht zij aan haar zuster niet, alleen aan hún liefde.

Er bleef een zwijgen in de kamer. Leonie, wat tot kalmte komend, besloot dat het háar plicht was om Marie van de zonde terug te houden. Van Hiltum was nu gebonden, misschien voor langen tijd. Zij voelde zich weer wat verlicht, kreeg moed. . . . Maar zij merkte dat het moeilijk was om te beginnen, ze kon geen woorden vinden. „Rie zijn jemie het nu zeker van plan?" zei ze ten laatste; haar stem hoorde ze schrill-hoog in de stilte — tegelijk voelde zij zich diep-ongelukkig-vernederd, wijl zij niets dan deze zwakke woorden te zeggen vond. Marie was verbaasd door den weifelenden toon — zij had verwijten en preeken van haar zuster verwacht. „Laten wij er in godsnaam maar niet over spreken Leo", zei ze met dieptreurig stemgeluid, „'t geeft toch allemaal niks". Zij liet zich neer op een stoel vóór den smallen kant van de tafel, en zat met het gelaat half van haar zuster afgewend, het voorhoofd gesteund in de hand.

Door Marie's neerslachtige stem en moedeloos gebaar zag Leonie thans haar zuster als één, die zwak den strijd tegen een zondige neiging had opgegeven. Nu, zelf in zekerheid, begon zij haar veroordeeling uit te spreken.

„Je màg het niet doen Rie, het is zónde. Nu ben je verblind, maar later als je inziet wat je gedaan hebt zul je er zoo'n berouw van hebben — en dan is het te laat, dan ben je voorgoed schuldig".

Zooals altijd, wanneer Leonie, bij uitzondering, tegen een ander haar diepste gedachten uitte, klonk haar stem door hevige ontroering scherp, hetgeen zij niet had bedoeld. Het deed Marie onaangenaam aan; zij zag helder dat het bekrompen was van haar zuster om zoo twijfelloos te veroordeelen wat zij doen ging. Ze sprak wat ongeduldig-minachtend. „Och Leo, jij weet er niets van — jij verbeeldt je dat nadenken nog iets geeft als je niet anders kúnt". Haar stem beefde bij de laatste woorden.

Er viel een zwijgen. Leonie staarde over de tafel heen — dan zei ze, zonder zich te bewegen en zonder Marie aan te zien: „Ik heb toch ook van Dirk gehouden".

Marie keek levendig op en sprak nu snel uit wat zij de laatste maanden zoo dikwijls bij zichzelf had overdacht. „Nee, jij hebt niet echt-hartstochtelijk van Dirk gehouden, anders had je hem niet onmiddellijk bedankt toen je hoorde dat hij een kind had. Dat was correct, dat hoorde zoo, vond jij — aan hém dacht jij niet. Je hebt er niet met hem over gepraat, je hebt je geen oogenblik afgevraagd of er soms niet een verontschuldiging was — jij veroordeelt maar dadelijk. Je hebt niet zooveel van Dirk gehouden dat al het andere je niks schelen kon. . . .

„Nee", zei Leonie zacht, heel bleek.

Marie zweeg; zij kon niets verder zeggen over háar hartstocht voor Jacques. Er bleef weer een stilte hangen. Rie merkte het niet: haar verontwaardigde gedachten arbeidden verder — dan wierp zij de wrok eruit, die zij in stilte tegen haar zuster koesterde gedurende de laatste maanden, toen zij het verschil in beider aard was gaan beseffen, en Leonie's wijze van zijn en denken haar had gestooten als onsympathiek.

„Het kan jou ook niet schelen of ik zondig, jij vindt het alleen maar heel erg en verkeerd dat er zoo iets gedaan wordt, maar aan mij denk je niet.

Zij voelde verlichting terwijl zij luid-opgewonden-boos de woorden eruit wierp. Met groot-open verbijsterde oogen keek haar